

İŞ-EKMEK-HÜRRİYET MÜCADELEMİZDE

Gerçek

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

FİYATI: 100 KRŞ YIL: 1 SAYI: 5

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR



● İŞÇİ HABERLERİ, GREVLER, DİRENİŞLER, İŞÇİ SINIFIMIZ İÇİN BİRER MÜCADELE VE BİLİNÇLENME OKULU OLUYOR.

● İŞÇİ SINIFIMIZ, REFERANDUM HAKKI İÇİN, İŞTEN ÇIKARILAN ARKADAŞLARI İÇİN MÜCADELE EDİYOR.

● İŞÇİ SINIFIMIZ, EKMEK KAVGASINI «SÖMÜRÜYE DUR DEME» KAVGASIYLA BİRLEŞTİRME YOLUNDA.

direnişler çığ gibi

MÜCADELEMİZ SÖMÜRÜ DÜZENİNE KARŞIDIR



TÜRKİYE'NİN DÖRT BİR YANINDA YÜKSELEN İŞÇİ SINIFININ SAĞ YUMRUĞUNA, GÜCÜNE, BİLİNCİNE SELAM

Samsun'dan İzmir'e, Bursa'dan Gaziantep'e, Sivas'tan İstanbul'a, Zonguldak'dan Ankara'ya kadar Türkiye'nin dört bir yanından grev ve direniş sesleri geliyor. Fabrikalarda, atölyelerde, şantiyelerde, işyerlerinde işçi sınıfımız yiğit ve kararlı bir mücadele sürdürüyor.

Dün, sıkıyönetimin sürdüğü illerde ardlarını sıkıyönetime dayayan patronlar, işçilerin özgürce sendikalaşma, sarı sendika ağını parçalama, referandum hakkını elde etme ve hak alma mücadelesini boğmaya çalışırken, işçiler «DİRENECEĞİZ» diye haykırıyorlardı hep bir ağızdan. Ve Altaş'ta, Elka'da, Presiz'de, Gamak'da, Sungurlar'da, Orko'da, Tekstil fabrikalarında, daha yüzlerce işyerinde, işçiler bir gerçeğin çok iyi farkına varmaya başlıyorlardı: Karşılarında tek tek patronlar değil, grevlerini yasaklayan sıkıyönetimlerle, grevcilere saldıran coplu - panzerli polisiyle, patronların eli silâhlı kiralık katilleriyle, komandolarıyla, sermaye partileriyle, bütün bir sermaye düzeni vardı.

Bugün, işçi sınıfımız, hak alma ve sendika seçme özgürlüğü mücadelesinde daha ileri adımlar atıyor. Bugün Türkiye'nin dört bir yanında yüzlerce işyerinde işçiler grev yapıyor, direniyor. Bu direnişler, bu yiğit mücadele artık sadece bir ücret mücadelesinden ibaret değil. Bu direnişlerin, grevlerin, mücadelenin hedefi sendika seçme özgürlüğünü kazanmak, referandum hakkını yasalara geçirtmek, sarı sendikalardan, patron sendikalarından kopup ilerici sendikalarda örgütlenmek ve mücadele sırasında, patronların işten attıkları işçi arkadaşlarının yeniden işe alınması...

Direnişler, grevler çığ gibi büyüyor. Patronların kokusu, telâşı artıyor. Polisi, komandosu, kiralık katilleri yetmeyince, şimdi de sömürücülerin cephesi Milliyetçi Cephe daha sert tedbirler almanın yollarını deniyor. İşçi sınıfının uyanışı ve mücadele azmi, yerli - yabancı sömürücüler için tehlike çanları çalıyor.

İşçi sınıfımız, demokratik özgürlükleri, ekonomik hakları için direniyor, mücadele ediyor. Bu mücadele sadece bir ekmeği iki ekmek yapma mücadelesi, yani ekonomik mücadele değildir. Bu sömürü düzeninde, patronlardan büyük fedakârlıklar bahasına koparılan küçük haklar, bir süre sonra etkisiz hale geliyor. Uzun grevlerin, mücadelelerin sonucu olan ücret zamlarıyla bir cebimize giren, yine bu sömürü düzeninin sonucu olan pahalılıkla öteki cebimizden, hem de fazlasıyla çıkıyor.

Grevler, direnişler, işçi sınıfı için birer okul oluyor. İşçi sınıfımıza haklarını söke söke almayı öğretiyor. Bir ekmeği iki ekmek yapma mücadelesinin, ekonomik ve sosyal haklar alma mücadelesinin çok önemli olduuğnu, mutlaka yapılması gerektiğini, bu mücadele ile patronlara bir geri adım attırıldığını öğretiyor. Ama daha da önemlisi ekonomik mücadelenin tek başına **yetersizliğini** de öğretiyor. Ekonomik mücadelenin mutlaka demokratik ve siyasal haklar için mücadele ile birlikte verilmesi gereğini öğretiyor. Daha da önemlisi, tek tek işçilerin, tek tek işyerlerinin işçilerinin mücadelesinin, ancak bütün işçilerin ortak hedefli mücadelesi halinde birleştiği zaman yenilmez olacağını öğretiyor.

İşçi sınıfımız direniyor, mücadele ediyor. Günübirlik mücadelesi, yakın hedefleri ekonomik, demokratik haklar, sendika seçme özgürlüğü olsa da, asıl hedef işçi sınıfının ve emekçi halkın kendi iktidar çarkını kendi çevirmesidir. Yoksa sömürü düzeni için de alınan her hak geçici olur, yarım olur. Sömürü, baskı, zulüm sürer gider.

İşçi sınıfımız direnirken, her geçen gün, bu gerçeğin biraz daha bilincine varıyor. Biraz daha güçleniyor ve **kendi partisinde**, örgütlü siyasal mücadelenin gereğini, önemini, biraz daha iyi kavrıyor.

İşçi sınıfımız, ekmek kavgasının iktidar kavgasıyla bütünleşeceği günler için hazırlanıyor.

Biz kazanacağız

Direnişler çığ gibi büyürken, MC'nin çıkmazı derinleşirken, işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın bilinçlenip örgütlenmesi üzerindeki baskılar da artıyor.

Baskılar, daha çok işçi sınıfının siyasal örgütlenmesi ve siyasal mücadelesi üzerinde yoğunlaşıyor. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi ve partililer üzerindeki baskılar son günlerde olağanüstü çoğaldı. Örgütlü mücadele vermeye çalışan diğer sosyalistler ve işçi sınıfı devrimcileri için de durum aynı. Bir yandan tutuklamalar, engellemeler, sıkıyönetimsiz sıkıyönetim getiren Devlet Güvenlik Mahkemeleri, öte yandan MHP'li komandoların, faşist çetelerin işçilere, partililere, devrimcilere, sosyalistlere açık silâhlı saldırıları...

MC iktidarı, zulüm ve baskı özlemlerini, kendi paçasını kurtarmak için uygulama peşinde.

Baskılar, tehditler, zulüm önümüzdeki günlerde belki daha da yoğunlaşacak. Ama işçi sınıfımız ve emekçi halkımız uyandı ve mücadeleye atıldı bir kez.

Ve bu mücadeleyi mutlaka er geç, biz; işçi sınıfı ve emekçiler kazanacak.

gerçek durum: DİRENİYORUZ ÇÜNKÜ HAKLIYIZ

İşçi sınıfı fabrikalarda, işyerlerinde, tarlalarda direniyor. Memurların, ücretlilerin, tüm emekçilerin, tüm çalışanların ekonomik, demokratik mücadelesi yükseliyor. Geçtiğimiz günlerde bu mücadele Türkiye'nin dört bir yanında daha bir yoğunlaştı. Direnişler grevleri, grevler yürüyüşleri, yürüyüşler toplantıları izledi. Emekçi halkımızın uyanışı, bilinçlenmesi kendini iyice gösterdi dosta düşmana karşı.

Emekci halkın mücadelesi güçlenir de, sömürücüler, egemen güçler, yerli yabancı parababaları ve onların sözcüleri, temsilcileri dururlar mı? Onlar, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinçlenmesinden, hele hele örgütlenmesinden ecelleri gibi korkarlar. Nitekim, işçi direnişlerinin yoğunlaşmasının, işçi sınıfımızın mücadelesinin yükselmesinin hemen ardından, MC'siyle patronu ve patron temsilcileriyle, sarı sendikacısıyla bu sömürü şebekesinin etekleri tutuştu. Gizli toplantılar yaptılar; demeçler patlattılar; tahriklerden, teşviklerden söz ettiler; en ağır tedbirlerin alınacağını söylediler; tehdit ettiler kısaca.

Ama işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın mücadelesi durmadı, duymuyor.

Çünkü, eğer ortada tahrik varsa, eğer teşvik varsa, asıl tahrikçiler teşvikçiler, işçileri iliklerine kadar sömürenlerdir. İşçi sınıfımızın en demokratik hakkı olan sendika seçme özgürlüğünü tanımak istemeyenlerdir. Emekçi halkımıza açlığı, baskıyı, zulmü reva görenlerdir.

İşçi direnişlerinde işçiler üzerine kiralık katillerini onlar saldılar. Onlar işçilerin üzerine ateş açtırdılar. Onlar direnişleri satılık ajanları vasıtasıyla kırdırmak istediler. Onlar sarı sendikacıların sırtını okşayıp, cüzdanlarını şişirip, işçiyi bölmek istediler.

Bununla da yetinmediler, yetinmiyorlar. İşçi sınıfının örgütlerine, işçi sınıfının siyasal mücadelesine, bilinçli işçi önderlerine, Türkiye Sosyalist İşçi Partililere, bütün sosyalistlere, yurtseverlere, işçi sınıfının davasına inananlara karşı baskı ve zulüme giriştiler. Öteden beri devam ettirdikleri bu baskıları alabildiğine yoğunlaştırdılar.

Örnek mi? Gazetemiz GERÇEK'in sahibi iki aya yakın zamandan bu yana tutuklu. Sırf GERÇEK'te gerçekler yazılıyor diye. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin partimizin genel sekreteri de tutuklandı. İşçi sınıfının davasını savunan başka yayın organları üzerinde de aynı baskılar var. Daha birçok parti üyesi, birçok sosyalist ve işçi önderi zindanlarda bulunuyor. Yeni «tedbirler» düşünüldüğü de haber veriliyor bu sırada. Üstelik faşist saldırganlar, çeteler, gün geçmiyor ki işçilere, devrimcilere, sosyalistlere saldırmasınlar, yeni bir cinayet işlemesinler.

Patronlar ve onların sözcüleri, temsilcileri, borazanları, tüm örgütleri yeni baskılar düşünüyor, işçi sınıfının ve emekçi halkın bilinçlenmesini engellemeye çalışıyorlar.

Ama bu mücadele, bu bilinçlenme dünyanın neresinde sonuna kadar engellenebilmiş de Türkiye'de engellensin.

İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız, direniyor, mücadele veriyor. Bu mücadele tek tek işyerlerinin cok ötesinde, sömürü, baskı ve zulme karşı, İş - Ekmek - Hürriyet için mücadeledir.

Bu mücadele gitgide örgütlenecek ve sömürücülerin karşısına tek bir yumruk gibi çıkacak olan milyonların, on milyonların ve bütün dünyada sömürünün hala sürdüğü bütün ülkelerin işçilerinin mücadelesidir.

DİRENİYORUZ, ÇÜNKÜ GÜÇLÜYÜZ.

DİRENİYORUZ, ÇÜNKÜ HAKLIYIZ.

DİRENİYORUZ VE BİLİYORUZ Kİ YARINI BİZ KURACAĞIZ.

DİRENİYORUZ VE BİLİYORUZ Kİ YARIN BİZ YÖNETECEĞİZ.

Yeni bir tatlı kâr alanı

● ULUSAL SAVAŞ SANAYİİ, YERLİ VE YABANCI PARABABALARININ YENİ BİR YAĞMA VE SÖMÜRÜ ALANIDIR.

Savaş sanayii kendi başına bir sanayii dalı değildir. Çeşitli sanayii dalları ile bir beraberlik, bütünlük içindedir. Bu yan sanayii dalları ise «Demir, çelik, alüminyum, kimya, makine, motor, elektronik ve optik (cam) tir. Gelişmiş ülkelerde bu yan sanayii dalları da gelişmiştir. Bu yan sanayii dalları gerekli üretimleri yaparlar, silâh fabrikalarının istedikleri her şeyi üretirler. Silâh üretimi yapan işletmeler sadece planlama ve montaj yapmaktadırlar.

TÜRKİYE'DE DURUM

Türkiye'de ise bu yan sanayii dediğimiz üretim dalları yeterince gelişmemiştir, hem de istenen kalitede malı üretecek durumları yoktur. Savaş araçlarının en önemli parçaları olan elektronik aygıtlar ve motor henüz Türkiye'de yapılamamaktadır. Ayrıca sanayileşme bir bütündür. Genelde sanayileşememiş bir toplum nasıl olur da savaş sanayii kurar? Eğer kurarsa da ne ölçüde emperyalizmden, yabancı sermayeden bağımsızdır? Bunu düşünmek gerekir. Böyle bir durum eninde sonunda yabancı silâh tekellerine yarıyacaktır. Yapılacak fabrikalar birer montaj fabrikasından ileriye gitmiyecektir. Aynı şey bugün otomobil sanayiinde de görülmektedir. On yıl geçtiği halde hala otomobil sanayiimiz montaj sanayiliğinden kurtulamamıştır, gerçek bir otomobil imalât sanayii haline dönüşememiştir. Dışa bağımlı montaj sanayii durumunu korumaktadır.

ÖZEL SEKTÖR NEDEN BU İŞE TALİP OLMAKTADIR?

Özel sektör sözcülerinin de belirttiği gibi, silâh alıcısı, devlet olacaktır. Bu durumda müşteri hep hazır demektir. Devamlı alıcı devlet olduğu için bu sanayi dalının riski az olacak ve tatlı bir kâr sağlıyacaktır.

Uluslararası tekelci sermayenin ortağı durumundaki yerli tekelci sermaye, Kıbrıs meselesi ve ambargonun yarattığı ortamdan faydalanıp, savaş sanayiini bir oldu bittiye getirip kendi tatlı kârları peşindedir.

SAVAŞ SANAYİİ'NE YAPILAN YATIRIMLARIN FATURASINI KİM ÖDEYECEK?

Üretilecek silâhların alıcısı devlet olacak ve parasını da devlet ödeyecek. Devlet bütçesi kırk yamalı bohça halinde iken, her sene açık verirken bu harcamalarla daha da beter olacaktır. Bu durumda büyük ölçüde emekçi sınıf ve tabakaların sırtına yüklenecektir. Her gün artan hayat pahalılığı karşısında gittikçe ezilen emekçi sınıf ve tabakalar sonunda emekçi halkları birbirine kırdırtmaktan başka işe yaramayan bu silâhlanmanın da faturasını ödemek zorunda kalacaklardır.

SAVAŞ SANAYİİNE KARŞI SARI SENDİKALARIN TAVRI NEDİR?

Son günlerde birtakım sarı sendikacıların gazetelerde demeçleri çıkıyor; «Türk işçisi savaş sanayiimizin kurulmasında elinden geleni yapacaktır, üyelerimizden günde bir lira kessek ayda bir uçak alırız v.s. v.s.» Bir sürü kesintilerle işçi ücretleri zaten kuşa dönmüştür. Şimdi de bu savaş sanayii masrafları emekçilerin sırtından çıkartılmak istenmektedir. Sarı sendikalarda bu işe araç olmaktadır. Neticede bu işten silâh fabrikaları kuracak silâh tekelleri kârlı çıkacaklardır. Parababalarının yeni bir kâr sömürü alanı da savaş sanayii olacaktır. Buna karşılık işçilerin emekçilerin bütün kârı bu silâhlarla savaş meydanlarında ölmek olacaktır.

Alıcı gözüyle BOSSA ne diyor

Türkiye'nin en kodaman parababaları geçtiğimiz günlerde İzmir'de toplandılar. Halkı açık sömürmekten utanmayanlar, nedense bu toplantılarını «gizli» yaptılar. Kimse de, 141. madde var, «gizli örgütsünüz» demedi.

Parababaları zaman zaman toplantılar yapar; vatan - millet, Sakarya edebiyatı altında yağma ve soygun yollarını görüşüp tartışırlar. Ama bu defaki toplantı biraz daha farklıydı. Bu toplantıda belki de ilk defa, kendi içlerinden bir bölümün, hele İzmir ve Çukurova sermayesi denilen bölümlerin desteklediği MC iktidarına karşı, parababaları açıkça cephe aldılar. «Türkiye 50 yılın en büyük ticaret açığı ile karşı karşıya», «bu ihracat rejimi ile ancak muz ihraç edilir», «AET'e Türkiye tek taraflı taviz veriyor», «ekonomik durum çok kötü» dediler. Ve tabii, bu durumun kendi açılarından düzelmesi için bir dizi talepte bulundular. Yabancı ülkelere daha fazla bağlanmayı, dış borçlanmaya gidilmesini; tarım ürünleri taban fiyatlarının düşük tutulmasını; küçük ve orta sermayeye hayat hakkı tanınmamasını; kredilerin, teşviklerin küçük ve orta sermayeye verilmemesini; hep tekelcilerin kayırılmasını; vergi iadelerinin yükseltilmesini istediler.

Parababalarının MC'ye kızmalarının sebebi, kendilerine bütün bu tavizlerin istedikleri oranda verilmemiş olması ve asıl MC'nin işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesini durdurmakta «başarısız» kalmasıydı. Parababalarının toplantısında, işçi sınıfının toplu sözleşmelerle sağladığı ücret artışı (hayat pahalılığının bu ücret artışlarını silip süpürdüğü hiç hesaba katılmadan) çok sert eleştirildi. Hayat pahalılığı karşısında perişan olan k[illegible] [illegible] yüksek taban fiyat politikasına [illegible] parababalarından ürken, büyük patronlar karşısında boynu bükük olan MC, pamuk taban fiyatlarını v.s., çok düşük ilân etti.

Bu toplantıyı Adana sermayesinin baş temsilcisi, Türkiye'nin en büyük parababalarından ve MC iktidara gelirken MC'yi desteklemiş olan Sabancı başkanlık etti. **«Alıcı gözüyle Bossa»** nın sahibi MC'ye gözdağı verirken, parababalarının, kitlelerin mücadelesini durdurmakta ve büyük sermayenin tüm isteklerini yerine getirmekte başarısız gördükleri MC yerine, işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesini başka yollarla engellemeyi vaad eden CHP'ye de göz kırpılıyordu. «İşte görüyorsun», denmek isteniyordu. «İsteklerimizi, sen yerine getirirsen seni destekleriz. Sen bizim akıllı sözcümüz olmaya çalış. Solculara falan da fazla yüz verme. Şöyle bizim hizamıza gel iyice.»

Bu toplantıdan sonra, MC telâşa kapıldı. Demirel, herşeyin güllük gülistanlık olduğuna dair demeçler verdi. Parababalarına kırgınlığını belirtti. Ardından, alelacele parababalarının istedikleri bazı tedbirleri almaya çalıştı. ABD ile, yeni ilişkiler kurmaya, yeniden şirinlikler yapmaya, iş adamları ile birlikte ABD'ye resmi iyi niyet heyetleri göndermeye başladı.

Görülen o ki MC, işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesini bastırmaya ne kadar gayret ederse etsin, sömürü imkânlarını ne kadar artırmaya çalışırsa çalışsın, patronların aç gözleri doymuyor. Hele son günlerin direnişleri, grevleri, işçi hareketleri tuz biber ekti. Gerçekten de parababaları MC'de de umduklarını, umdukları oranda bulamadılar.

Sömürücüler kendi aralarında itişedursun, işçi sınıfının ve emekçi halkın iş - ekmek - hürriyet mücadelesi güçlenerek sürüyor.



KÜÇÜKKÖY'DE ZULME VE SÖMÜRÜYE KARŞI ÇIKTIK

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Gaziosmanpaşa ilçesinin düzenlediği «Halkımız Üzerindeki Baskı ve Zulmü Protesto Miting ve Yürüyüşü» geçtiğimiz hafta yapıldı. Miting ve yürüyüşe TSİP üyelerinden başka Sungurlar, Pancar Motor, Berec, Trakya Cam, Murat Cam işçileri başta olmak üzere pek çok işçi katıldı. Miting meydanında üç bin devrimci baskıları, zulmü, lokavtları protesto etti.

gerçeğin dili



GERÇEGİN DİLİ SUSTURULABİLİR Mİ?

Yukardaki fotoğraf, «Gerçeğin dili»nin susturulamayacağının resmidir.

GERÇEK gazetemizin sahibi ve eski sorumlu müdürü Tektaş Ağaoğlu arkadaşımız, kimilerinin hiç dayanamadığı GERÇEK'te gerçekleri yansıttığı için bütün bir sömürü düzenini ve onun çarklarının dişlilerinin «gazabına» uğratılmak istendi.

Tektaş Ağaoğlu, daha önce de haber verdiğimiz gibi, Gerçek'ten çıkan bazı yazılar yüzünden önce sıkıyönetim tarafından tutuklandı. Sonra sıkıyönetim sona erince dosyası Devlet Güvenlik Mahkemesine havale edildi. Devlet Güvenlik Mahkemesi de bu konuda kendini görevsiz saydı. Dosyaları normal mahkemeye iletti. Ama, Tektaş arkadaşımızın tutukluluğu kaldırılmadı. Kaldırılmadı, çünkü: baskı ve zulmün yoluyla gerçeklerin halkımızdan gizlenmeye devam edilebileceği sanılıyordu. Kaldırılmadı, çünkü: GERÇEK susturulabilir sanılıyordu.

KİTLE gazetesi eski yazıişleri müdürü İlhan Eryılmaz arkadaşımız için de aynı yol, aynı yöntem uygulandı. O da şimdi Tektaş Ağaoğlu ile birlikte, yine kısa bir süre önce Tutuklanan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu ile birlikte, işçilerle emekçilerle, devrimcilerle, ilericilerle birlikte, hapishanede bulunuyor.

Tektaş Ağaoğlu ve İlhan Eryılmaz, mahkemeye, yukarda görüldüğü gibi birbirlerine kelepçelenip getirildiler. Oysa, her ikisi de «basın suçları» adı verilen maddelerden tutuklu bulunuyorlardı.

Ve basın suçlarında, sanıklara kelepçe vurulması hiç de alışılmış bir olay değildi. Ama vurdular. Kelepçeyi vurdular da, Gerçeği susturabildiler mi? Hayır. Tektaş arkadaşımızı, İlhan Arkadaşımızı, daha birçok başka arkadaşlarımızı tutukladılar da, işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın mücadelesine ket vurabildiler mi? Hayır.

Dünyanın hiçbir yanında, tarihin hiç bir döneminde, zulümle, baskıyla gerçeğin dilinin susturulduğu, kitlelerin mücadelesinin sonuna kadar engellenebildiği ve zulmün kazandığı görülmemiştir.

Türkiye'de, son dönemlerde, işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın bilinçlenmesi, mücadelesi geliştikçe; egemen güçlerin, sömürücülerin baskılarının arttığını görüyoruz. Onlar işçi direnişlerini, işçilerin hak mücadelelerini zorla baskıyla engellemek istiyorlar. Direnişteki işçiler üzerine eli silâhlı paralı uşaklarının, faşist çetelerini, olmadı ajanlarını sürüyorlar. Polis, jandarma çağırıp, direnişleri kırmaya çalışıyorlar. İşçileri tutukluyor, işçilerin davasını savunanlar üzerine her türlü baskıyı, zulmü uyguluyorlar.

Egemen güçlerin, bu amaçla yapılmış, her türlü baskıya imkân veren kanunları var. Devlet Güvenlik Mahkemeleri ve benzeri kuruluşlar var, ellerinde bütün bir devlet çarkı var. Ve onlar, bütün bunlarla örgütlüler.

Sömürüye «dur» demek için, baskı ve zulme «dur» demek için, işçi sınıfının ve emekçilerin de kendi ekonomik ve asıl siyasal örgütlerinde güçlüce örgütlenmeleri gerekir. O zaman, işçi sınıfının ve emekçi halkın örgütlü gücü karşısında eriyiverecektir.

GERÇEK bütün bunları söylemeyi devam edecek. Gerçeğin dili susturulamayacak.

Referandum için, işçilerin bi

Edirne'de de işçi sınıfı sarı sendikalara karşı müca

Edirne'de MENSA iplik fabrikasında 15 Ağustos'da direniş başladı. Patron alışmamıştı böyle işlere. Alışmamıştı işçi sınıfının bilinclenip hakları için mücadele etmesine. Hele sendika seçme özgürlüğü, referandum da ne oluyordu? Jandarma saldı köylere, zorla toplatmaya çalıştı işçileri. Yine de tümüne işbaşı yaptıramadı.

Direniş beş gün sonra, büyük baskılar yüzünden sona erdirildi. Ama MENSA işçi'eri artık grev ve direniş okuluna girmişler, sınıflarının mücadelesi yolunda hızla ilerlemeye başlamışlardı. Sarı sendika ağını, Teksif - Patron işbirliğini yıkmaya kararlıydılar. MENSA'nin 450 işçisi yeni bir güne doğuyorlardı artık.

Bu direnişten bir süre önce, TSİP Edirne il örgütü şöyle sesleniyordu sendikal hakları için mücadele eden tüm Edirne'li tekstil işçilerine:

IŞÇİ ARKADAŞ

Sen bugüne dek izlenen yanlış politikaların kurbanı oldun. Açlığa ve sefalete terkedilen bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldin. Daha küçük yaşlarda yaşam kavgasına girdin. Doğru dürüst eğitim görme olanağı bul[illegible] Namusundan zerrece bırakmadın. A[illegible] toplum içinde sana hep tepeden ba[illegible]lar, hor gördüler. Alnının teriyle, yedi[illegible] ekmeğin hakkını fazlasiyle verdiğin fabrikada namussuzluğun her türlüsüyle, baskı ve zulümle karşı karşıya kaldın. Mensucat Santral'da 1150 kişi iken 9[illegible] kişi kaldın. Toplu sözleşme hakkından yararlanmamaları için işten atılarak k[illegible]derlerine terkedilen bu arkadaşlarının hesabını soran çıkmadı. Baskı, sömü[illegible] ise devam ediyor. Önce sabah kahva[illegible]tını kestiler, sonra da iş saatlerini k[illegible]ai keyiflerince düzenleyerek seni işi[illegible] d[illegible] [illegible]ybetme korkusundan başka bir şey düşünemeyecek, hakkını arayamayacak kadar yorgun ve güçsüz bırakmak isi[illegible]diler. Sabırlıydın. Ya işverenin zoruyla ya da niteliğini bilmeyerek girdiğin Te[illegible]sif Sendikasından medet umuyordun. O da boş çıktı. Teksif senin hakkını ara[illegible]madığını, ekonomik çıkarlarını gözetm[illegible]diğini, öz sendikan olmadığını, patron'la işbirliği yaparak bir kez daha ispatladı. Hatta sana karşı sürdürülen bu baskı[illegible]ları o da onayladı. Ama senin her zorbalığa karşı işçi sınıfından kaynaklanan bir gücün vardır. Yiğitçe mücadele v[illegible]mesini de bilirsin. 6 Ağustos akşamı 1 saatlik küçük direnişinle bu mücadele[illegible]nin bir işaretini, bu gücün bir örneği[illegible] ortaya koydun.

Kutlarız seni Mensucat Santrallı [illegible] kadaş. Artık sen parababalarının bu fabrikayı Edirne'de, senin karnını doyurm[illegible]

BMC'de işçilerin birliği ve demokratik haklar için direniş birliği

İşçiler, İzmir'de BMC'de de sendika seçme özgürlüğü ve demokratik hakları için mücadele ettiler. Sömürüye karşı, baskıya karşı direndiler.

BMC'de işçiler, bir süre önce sarı Metal - İş'ten ayrılıp DİSK'e bağlı Maden - İş'e geçmişlerdi. İşçiler üzerindeki baskılar bundan sonra daha da yoğunlaştı. Patron işyerinde bildiri dağıttıkları gerekçesiyle iki işçinin işine son verdi. O zaman BMC işçileri tek bir yumruk oldular. İşten atılan arkadaşlarının işe alınması için üretimi durdurdular.

Patron pes etti. İşçilerle bir anlaşma imzaladı ve direniş yapan işçilerin hiçbirinin işten çıkarılmayacağına söz verdi. Ama patron sözü sökmedi. İşyerinden işçi çıkarmaya başladı.

İşten çıkarılan işçiler mücadeleyi bırakmadılar. BMC'de işbaşı yapıldı ama mücadele bitmedi.

İşten çıkarılan işçiler şöyle diyorlar:

«Kimlerdir, bu işten çıkarılan arkadaşlar?

Onlar: Tüm BMC işçilerinin iş garantisi sağlıyabilmek için mücadele bayrağını yükseltmiş.

Onlar: Bu yıl yükselecek olan asgari ücret farklarının Toplu Sözleşme Zamları dışında işçilere ödenmesini isteyen,

Onlar: Sarı sendikanın ve Patronun zulmüne boyun eğmeyen ve tüm BMC işçilerinin alın terinin karşılığını alabilmek için yiğitce mücadele etmiş,

Ve Onlar: İŞÇİLERİN BİRLİĞİ VE TOPLU MÜCADELEDE BÜTÜN İŞÇİ ARKADAŞLARA ÖRNEK OLMUŞLARDIR.

Patron ve Sarı Sendika işbirliği ONLAR'ı işten çıkarmakla tüm BMC işçilerinin haklarına saldırıyor.

BMC İşçileri

Kardeşler...

İşten çıkartılan arkadaşlarımızn haklı mücadelelerine sahip çıkalım. Patron ve Sarı Sendika işbirliğine karşı birleşelim.

GERÇEK GÜVENCEMİZ VE İŞ GARANTİMİZİN TEMİNATI SİZ İŞÇİ KARDEŞLERİMİZİN BİRLİĞİNDEDİR.

ZAFER İŞÇİ SINIFININDIR. YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ...»



DİSK BASIN DEVAM E

DİSK'e bağlı Basın İş Sendikası, E[illegible] varamayınca grev uygulamasına geçti. [illegible] basın işçileri bir şanlı grev daha başla[illegible] tumuna işçi sınıfının cevabı işte böyle [illegible]
Edebiyat Fakültesinin önü şimdi bi[illegible] pankartlar ve nöbet sırası geldiğinde ok[illegible] basın işçileri.
Basın İş Sendikası Genel Başkanı B[illegible] «Dekan'ın düşmanca tutumu yüzünd[illegible] maza girdi. Uyuşmazlıkları Çözüm Kurulu[illegible] lunun kararı da Dekan tarafından redde[illegible] üstüne üstlük bir de Amerika gezisine çı[illegible] basın işçilerinindir.»

Tarım işçileri örgütlenmelidir

İşçi sınıfının sesi, fabrikalardan yükselir de tarlalar susar mı?

İşçi sınıfımızın en az örgütlü kesimi olan tarım işçileri, toprak emekçileri de artık örgütlenme yolundalar. Onların da sesi geliyor tarlalardan.

TÜM-TOR-İŞ SESLENİYOR

TARIM VE ORMAN İŞÇİSİ KARDEŞLER...

Bir yanda yüzlerce dönüm, binlerce dönüm, hatta onbinlerce dönüm toprağa-sermayeye ve makinalara sahip kapitalist toprak beyleri... diğer yanda yarı aç yaşamını sürdürmek için, emeğini kapitalist toprak beylerine satmak zorunda olan biz tarım işçileri?..

O kapitalist toprak beyleri ki; tohumun tarlaya atılmasından pamuğun çatasında, mondalında, suyunda ve toplanıp fabrikaya gidişinne hiç emekleri yoktur, ama...

Yiyeceklerin en kalitelisini yiyen, giyeceklerin en iyisini giyen gene onlardır. Yazın kavurucu sıcaklarında bizler çalışırken, deniz sahillerinde ve villarında sefa sürenler onlardır.

«Onlar engerekler, çiyanlardır

Aşımıza, ekmeğimize göz koyanlardır.»

Ya biz tarım işçileri?

Bizler ki tohumu atan, çapalayan, sulayan ve toplayarak pamuğu yaratanlarız. Bu uğraşımız üretimden bize düşen pay nedir.

Acımızdan ölmeyecek kadar ücret.

Bu neden böyle?

Çünkü bir avuç patron örgütüdür ve bu güne kadar bizleri örgütsüzlüğümüzden istifade ederek sömürebilmektedir, baskı ve zulüm altında tutabilmektedir.

Somürünün ve baskının bilincine varan, örgütlü olmanın önemini anlayan biz tarım işçileri...

Patronlardan haklarımızı almak için, patronlar karşısında güçlü olmak için ve ücretli zincirini kırmak için örgütlenelim, mücadele edelim.

Yaşasın tarım işçilerinin Birliği

Yaşasın sendikamız tüm-Tor-İş

Tüm Tarım ve Orman İşçileri Sendikası
Genel Başkan
Ali Yalçın

Sahibi T.Ağaoğlu/yazı iş.md.Hamit Çaylı / Yönetim yeri: Cağaloğlu, Başmusahip Sokak, Tan Ap. No: 11, İstanbul / Dizgi : Murat Matbaacılık Koll. Şti. 27 45 71 / Baskı : Karaca Ofset, 27 53 45 / Baskı Tarihi : 10. 9. 1975

Denizli'de işçiler sarı sendikacılığa karşı direniyor

Denizli'de Boya ve Apre Fabrikasında çalışan 200 işçi, sarı sendika ağını parçalayıp ekonomik mücadelelerini DİSK'e bağlı Tekstil sendikasında sürdürmek istediler. Patron, sendikal örgütlenmenin önderleri olarak gördüğü 16 işçinin işine son verdi. Bunun üzerine işçiler, sendika seçme özgürlüğü ve işten çıkartılan arkadaşlarının yeniden işe alınması için 1 Ağustos'ta direnişe başladılar. 30 Ağustos günü de direnişteki işçilerden 6'sı direnişin bir parçası olarak, ölüm orucuna yattılar. Boya ve Apre Fabrikası işçileri demokratik haklar için mücadelelerini sürdürüyorlar.

Yine Denizli'de Ege Çivi Fabrikası işçileri, DİSK'e bağlı Maden - İş saflarına geçtikleri için patronun 17 işçinin işine son vermesi üzerine pasif direnişe geçtiler.

TSİP Denizli İl Örgütü İşçilerin Haklı Mücadelesinin Yanındadır.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Denizli İl Örgütü, Denizli Basma, Boya ve Apre Sanayii ve Ege Tel Çivi'de sendika seçme özgürlüğü ve işten atılan arkadaşlarının tekrar işe alınması için sürdürülen direnişlerin yanında yer aldı. İşçi sınıfmızın haklı mücadelesinde, direnişteki işçilere destek oldu

Sinop ABD Radar Üssünde işçiler bilinçli bir mücadele verdiler

Sinop Amerikan Radar Üssünde işçilerden birçoğu Savaş - İş Sendikasında, örgütlü olmasına rağmen toplu sözleşmede Türk - İş'e bağlı Harb - İş Sendikasına verilen hakların Savaş - İş Sendikası işçilerine verilmemesi üzerine işçiler greve gittiler. Sinop'daki tüm devrimci güçlerin desteklediği grev işçi sınıfımızın her geçen gün bilinçlendiği ve davasına sarıldığını gösterdi.

Grev boyunca «Yaşasın İş - Ekmek - Hürriyet mücadelemiz», «İşçiyiz, güçlüyüz, devrimde öncüyüz», «Haklarımızı söke söke alacağız», «Kahrolsun faşizm ve emperyalizm», «Amerikalı patronları dize getireceğiz» yazılı pankartlar dalgalandı işyerinde. İşçiler yayınladıkları bildiride de şöyle diyorlardı:

«HALKIMIZA,

Biz Sinop Amerikan Radar İşçileri 29 Temmuz'dan beri grevdeyiz.

GREV, ÇALIŞANLARIN İŞVERENLERDEN HAKLARINI ALMAK İÇİN ELDE ETTİKLERİ EN DOĞAL YASAL HAKLARIDIR.

Muhatabımız Amerikan Boeing Şirketidir. Bu veya bu tip şirketler Türkiye'ye neden gelmişlerdir? SEBEBİ GAYET AÇIK:

ONLARA GÖRE, TÜRKİYE GERİ KALMIŞ BİR ÜLKEDİR. İŞ GÜCÜ UCUZDUR. İŞÇİNİN EMEĞİNİ DAHA ÇOK SÖMÜRÜRÜZ diye düşünüyorlar da ondan...

Ne yazık ki, işçi sınıfının haklarını alma mücadelesini veren işçi temsilcileri, bu şirketlerin kanaatlerinin doğruluğunu ispatlamış, senelerdir emeğin karşılığını ucuza satmışlardır.

İŞÇİ ARTIK UYANMIŞTIR. Kendi haklarını namusluca koruyacak temsilcilerini aramaktadır. Bulmağa başlamıştır. VE BULACAKTIR.

BU MÜCADELE ALINTERİMİZİN ve EMEĞİMİZİN KARŞILIĞINI ALMA MÜCADELESİDİR. Bu mücadele de bilhassa sendikamıza oynanmak istenen oyunlara göğüs gererek doğru yolu bulduk ve yasal haklarımızı kullanarak mücadelemize başladık.

GÜÇLÜYÜZ. SÖMÜRÜCÜ AMERİKAN ŞİRKETLERİNE GÜCÜMÜZÜ GÖSTERECEĞİZ.

GÜCÜMÜZÜ HAKLILIĞIMIZDAN VE HALKIMIZDAN ALMAKTAYIZ.

Mücadelemizde bizden yana olan ve her türlü desteklerini esirgemiyen Sinop Halkı, Yetkilileri ve Türkiye Halkına şükranlarımızı bildirmeyi bir görev biliriz. AMERİKAN ŞİRKETİNDEN HAKLARIMIZI SÖKE SÖKE ALACAĞIZ.

ZAFER İŞÇİLERİN OLACAKTIR.

SİNOP SAVAŞ-İŞ SENDİKASI
GREVCİ İŞÇİLERİ»

SINIF NEDİR? «ÖZEL M



BİLECEĞİZ, ÖĞRENECEĞİZ YARIN BİZ YÖNETECEĞİZ

Daha önceki yazılarda gorduk; ilk insanlar ortaklaşa üretiyor, ortaklaşa tüketiyorlardı. Bu üretim için kullandıkları aletlerin, araçların tümünün mülkiyeti de ortaklaşa idi. İşçi sınıfı biliminin diliyle söylersek ilkel komünal toplumda üretim ortaktı, hep birlikteydi ve üretim araçlarının mülkiyeti de ortak'lı.

Gene hatırlayalım: İlkel komünal toplumun sınıflara bölünmemiş, insanın insanı sömürmesi nedir bilmeyen, özel mülkiyeti tanımayan insanı yine de güçlü değildi. Güçlü değildi. Tabiatın karşısında bugünün bir çocuğundan daha çaresizdi insanoğulları. Yakıcı güneşe, dondurucu soğuğa, sele, fırtınaya, kıtlığa, yıldırım düşmesine, av peşinde koşarken önlerine dikiliveren dipsiz uçurumlara, vahşi hayvanlara nasıl karşı koyabileceklerini bilmiyorlardı. En önemlisi de çoğu zaman yarı aç yarı tok geziyorlar, hatta açlıktan topluca kırıldıkları oluyordu. Tabiat çetin, insanın bilgileri henüz çok güdüktü. Üretim av peşinde koşmaktan, bitki köklerini, yabani meyvaları toplamaktan öte değildi. Alet dediğin de sivri taşlar, kalın ağaç dallarından yapılma sopalar ve ip, kement gibi kullanılabilecek sarmaşıklardan ibaretti.

Ama düşe kalka, vurula kırıla, ölüp doğarak ve TABİATLA ARALIKSIZ MÜCADELE EDEREK insanoğlu varoluyordu. Üstelik her geçen gün daha hünerli, daha bilgili, daha GÖRGÜLÜ, daha becerikli oluyordu. Gün be gün değil elbet ama yıl be yıl aletlerini de geliştiriyordu. Sivri taş cila'anır olmuştu. Üstelik ucuna bir sopa takılıp balta da yapmayı öğrenmişti insanoğlu. Düne kadar onu korkutan yıldırımlar, şimdi ateş elde etmek için bir kaynaktı. Yıllar be yıllar hatta yüzyıllar ve yüzyıllar geçti. Ok ve yay bulundu. Şimdi av hayvanından daha hızlı gidip onu vuran bir silâh vardı insanoğlunun. Avcılıkta hünerlendikçe daha çok hayvanı olmağa başladı. Derken avladığı hayvanların hepsini tüketemez hale bile geldi. Önceleri avlanan hayvanların etlerini çürüttü, kurtlandırdı ve attı. Sonra'ları toprağa gömmeyi öğrenmeye başladı. Daha da sonra yakaladığı hayvanların tümünü öldürmeyip bir kısmını kötü günler için saklamayı öğrendi. Açlık korkusunu daha bir yener olmuştu. Kıtlık günler için saklamayı öğrendi. Açlık korkusunu daha bir yener olmuştu. Kıtlık günleri için hayvanları olabiliyordu, e'inin altında. Gün geldi kesilip yenme sırasını bekleyen hayvanların güçlerinden istifade edebileceğini de buldu insanoğlu. Yaban öküzleri, develer, filler, eşekler ağır yükleri taşır o'dular.

Öte yandan, kadınlar toprağı ne kadar derin kazarlarsa gömdükleri tohumların o kadar verimli olduğunu gördüler. Hele madenler bulununca toprağı işlemek daha da kolaylaşıyordu. Kemik'erden yapılan bıçaklar gitgide daha ye-

rliği için
dele ediyor

n değil, 10 yıllık vergi muafiyetinden inşaatlarını bitirmeyerek daha da fı yararlanmak için kurduklarını biliyor n. MC Hükümetinin, parababaların yardakçıları Teksif'in işçi sınıfına oy dıkları oyunları yaşayarak gördün. A bu oyunlara gelmeyecek ve DİSK ğlı Tekstil Sendikasının saflarını sık stırarak ekonomik mücadeleni yiğitç rdürecek, haklarını söke söke ala ksın.

Kahrolsun işçinin ekmeğine gasp en patronlar.

Kahrolsun patronla işbirliği yapan n sendikalar.

Yaşasın Devrimci İşçi Sendikaları

Yaşasın İş, Ekmek, Hürriyet Mücadelesi.

TSİP İL MERKEZİ
Türkiye Sosyalist İşçi Partisi
Edirne İl Merkezi



Sarı oyunlara rağmen, EGO işçileri de Direniyoruz, çünkü haklıyız diyor

11 Ağustos sabahından beri, Ankara Elektrik Gaz Otobüs işletmesinin (EGO) 2 bin 300 işçisi grev yapıyor.

Sarı sendika Ulaş - İş'ten, CHP içindeki kısır sen - ben çekişmelere işçileri alet etmek isteyenlere tüm alınteri tüccarları da şekere üşüşen karasinek sürüleri örneği 2 bin 300 EGO işçisi üstünde dolaplar çevirmeye koşuştular.

Grevi yürüten Ulaş - İş yöneticileri grevi başlatmamak için günlerce direndiler. İçinde MHP'li faşist komando çetelerinden, sermaye köpeklerine, döneklere kadar bir sürü işçi düşmanının kol gezdiği bu sendika, grevi yasaklatabilmek için Erbakan'a kadar başvurdular. Ama işçiler sendikayı basınca, «zor oyunu bozdu» ve grev başladı.

Ancak bu kadar büyük bir grevin önünde sonunda siyasi içeriğine kavuşacağını iyi bilen sarı sendikacılar bir yandan belediye ile, bir yandan da CHP içindeki klik çekişmelerine gırtlağına kadar gömülmüş Genel - İş Sendikası yöneticileri ile pazarlıklara giriştiler. Üstelik greve zorlanınca hedef şaşırtmak için anlaşmazlığın tek sorumlusu olarak Ankara Belediye Başkanı Vedat Dalokay'ı gösterdiler. Sermayenin, sömürü düzeninin varlığını maskeleyip, işçilerin bilinçlenmesini, kişiye düşmanlık haline getirerek engellemeye kalkıştılar.

Şimdi sarı şebekelere, kirli burjuva siyasi cambazlıklarına rağmen EGO grevi sürmektedir. Ve EGO işçileri gerçek hedeflerinin sömürü düzeni olduğunu biliyorlar. EGO işçileri düşmanlarının faşist özlemli Milliyetçi Cephe olduğunu biliyorlar. EGO işçileri kurtarıcılarının ve umutlarının Ecevit olmadığını da iyi biliyorlar. Şanlı yürüyüşleri sırasında taşıdıkları ve sarı şebekelerin indirtmek istediği pankart bu gerçeği ortaya koyuyor: **Yaşasın Emeğin Kurtuluş Mücadelesi.**

Evet, yaşasın emeğin kurtuluş mücadelesi. Yaşasın o mücadeleyi yöneten işçi sınıfının örgütlü gücü, gerçek devrimci sendikaları ve siyasi partisi.

EGO işçileri bunu her gün biraz daha iyi kavrıyorlar. Sömürücüleri korkutan da bu işte.



İŞ GREVİ
DİYOR

ebiyat Fakültesi Matbasında çalışan Şimdi Lâleli'de İstanbul'un göbeğinde tılar. Fakülte dekanının uzlaşma tu oldu.

bayram yeri gibi. Afişler, dövizler, grev önlüklerini giyip nöbete durmuş

urhan Şahin grev için şöyle konuştu: en toplu sözleşme görüşmeleri çıkna gittik. Uyuşmazlıkları Çözüm Kuruildi. Grev kaçınılmaz olmuştu. Dekan ınca greve başladık. Şimdi söz grevci

Gerçek'in arkasında parababaları yok. Gerçek'in tek dayanağı işçi sınıfı ve emekçi halktır. GERÇEK'i yaşatmak için seferber olalım.

GERÇEK'e ABONE OL, ABONE BUL.



Tek kurtuluşumuz sosyalizmdir

İzmir'de faşist idareciler yönetiminde bir işyeri, öyle bir idare ki, çalışmaya muhtaç fakir işçilere kanunlara aykırı düşen bazı kapitalist düşüncelerle baskılar yapılmaktadır. Örneğin, bir işçi arkadaşın parlak fikirli ve toplumu düşünen bir kişiyle konuştuğunu duyduklarında o fakiri sorgusuz sualsiz işten çıkarılmakta. İşyerinde bir seneyi dolduran işçilerin sebepsiz yere işten atması (yapılan kötü baskıları kavraması, daha doğrusu gözünün açılması) işçi ücretlerinin uygunsuz muamelelerle zamanından 2 - 3 gün sonra ödenmesi, zoraki kullanıp iş haftasının çoğu günlerinde mesaiye bıraktırmak, mesai ücretlerinde kanunsuzluk yapmak, işçiyi dışardaki herhangi bir hareketinden (normal olan özel işlerinden) iş yerinde sorumlu tutarak kötü muameleler yapmak...

Kısacası faşist ideolojileri altında işçi sınıfına kahredici hertürlü hareketi yapmaktadırlar. İdare kurulunda, okumuş, aydın işsiz kimseler yerine devletten alacağını almış bazı karakteri bozuk kişilerden kurup, işçiye daha çok baskı altında tutmak ve adam tokatlamak gibi çok iğrenç şeylerle işçiyi korkutmak ve yıldırmak için çalışan faşist idareden meydana gelmiş bir işyeridir, bizim işyerimiz. İdarecilerin çoğu emekli subaydırlar...

Tanısınlar bütün dostlar bizim işyerimizi!..

A.F.A. ELEKTRONİK SANAYİ
İŞÇİLERİ

ÖCÜMÜZ VAR ALINACAK

Fabrikada makinaya ayağını
kaptıran Rıza Amcanın
ÖYKÜSÜ

**Fabrikada «Siirtli» Rıza derlerdi.
Evli ve yedi çocuk babasıydı.
Sıcak bir ağustos ayında 1970'in
Açlıktan, yoksulluktan, ağa
baskısından
Göçmüşlerdi Turgutlu'ya
Ve kırk kırkbeş yaşındaki Rıza'yı
Önce memleketinden göçürmeye
Ve sonra da
İşgücünü kiralamaya zorluyordu
bozuk düzen.
Ve bunun da kötüsü
İliklerine dek sömürdüğünden gayri,
İş cinayetleriyle işçileri,
Elsiz ayaksız bırakıyordu.
İşte bir bahar sabahı
Patronların, parababalarının düzeni
Gösterdi yine kan emen dişlerini.
Ve Rıza, muhafazası olmayan
Makinaya kaptırdı ayağını
Önce parmaklarını, sonra dizini
En sonra da
Kasığına kadar aldı ayağını makina
Rıza bağırdı bağırdı,
Terini karıştırdığı çamura,
Kanını da karıştırdı.
Ve bloklar artık
Kanlı çıkıyordu vakumdan.
Yedi çocuk ve evdeki yoksulluk
Geçti gözünün önünden.
Sonra patron geldi olay yerine
Şık giyimliydi, dünkü giydiği yoktu
üzerinde.
İşçilerin yüzündeki telâş, üzüntü
Öfke de yoktu yüzünde.
Ve sadece patron,
Sadece karşı çıkıyordu makinanın
Oksijen kaynağıyla kesilmesine.
Makinenın tek tek sökülmesini
istiyordu.
Ayağı makinada, Rıza halâ inliyordu
Rıza dört saat sonra kurtarıldı
makinadan
Ve paslı demir parçası, «muhafaza»
Hemen kaynatıldı makinaya.
Olay yerine gelen çalışma
müfettişlerine,
«Makinada muhafaza olduğu,
Rıza'nın intihar için makinaya ayağın
soktuğu» söylendi
Sarı sendika, doktor
Doğruladı söylenenleri
Yalnız dank etti kafamıza bütün
bunlar
Elbet her gecenin bir gündüzü var
Bir bırakmadık öcümüzü kimsede.
Bu düzeni değiştireceğiz,
İşçilerle, köylülerle, tüm namuslu
insanlar
Birleşip partimizde.**

Turgutlu'dan bir Toprak Sanayi
İşçisi

İşçi Cuma TORUN arkadaş, Gaziantep'te, Hilâl İplik Fabrikasındaki direnişten sonra, patron tarafından işten çıkarıldı. Kısa bir süre önce de, Gaziantep'te, bir mitingte yaptığı bir konuşma bahane edilerek tutuklandı. Onun tutuklanmadan önce GERÇEK'e yazdığı mektubu yayınlıyoruz.

SEVGİLİ EMEKÇİ DOSTLARIM

Dört parçadan oluşan bugünkü Cephe hükümetinin, işçi sınıfı üzerinde sürdürmüş olduğu baskı mekanizması, gittikçe, Hitler zulmünü andırmaktadır. Örnek mi istiyorsunuz? İşte size bir örnek: Hilâl İplik Fabrikasında hazırlanan bir düzen. Başta patron olmak üzere, işletme şefi ve diğer para ile kiralanmış ağızlarının salyası akan, sözüm ona «milliyetçi gençler» ve fabrikanın bekçileri özel olarak yaptırılmış sopalar ile donatılmış bir şekilde, işten çıkmakta olan işçi arkadaşlarımızı tuzağa düşürerek, üzerimize saldırdılar. Diğer taraftan, fabrikanın satılmış işletme şefi önceden hazırlanmış hoparlöre geçerek, «vurun bu komünistlere» diye kiraladıkları faşist komandolara işaret verdi.

Sabah postası işbaşı yaptıktan bir saat sonra, arkasına onbeş bekçi ile onbeş jandarma alarak fabrikanın içerisine girdi ve bazı işçi arkadaşlarımız makinelerinin başında çalışırken, onları kolundan tutarak zorla dışarı çıkardı. Ben de dahil, bütün işçilere ana avrat küfür edip, dipçik zoruyla jandarma arabasına doldurup nezarete gönderdi.

Bunları niçin yapıyorlar bizlere... Teksif denilen sarı sendika belâsını başımızdan atıp, bir devrimci sendikaya geçmek istediğimiz için.

Yüzlerce arkadaşımızı patronlar bu sebepten işten attılar. Şimdiyse orada çalışan arkadaşlarımız, kölelik devri gibi, elleri silâhlı sopalı, belleri yedek bıçaklı zorbaların baskısı altında çalıştırılıyorlar.

Bu böyle gitmeyecektir. İşçiler sarı sendika çemberini kırarak, kendi devrimci sendikasını seçecektir. İşçi sınıfımız kendi iktidarını kurana kadar mücadelesini sürdürecektir.

**Hilâl İplik Fabrikasından atılan işçi
CUMA TORUN**

ADANA AKSU İPLİKTEN

MC Hükümetinin tayin ettiği genel müdür Sezgin Taşkıran ve onun ortakları işçilere devamlı olarak artniyetli baskılar yapıyor, sorumsuzca davranıyorlar. İşçilere adeta köle muamelesi yapıyorlar.

Genel Müdür Sezgin Taşkıran, tayin olduğunun hemen haftasında, Tekstil Sendikası Yönetim Kurulundan beş arkadaşın iş akitlerini fesetti. 30.6.1975 günü çıkış kâğıtlarını arkadaşların koltuklarına sıkıştırıverdi.

İşten atılan iki arkadaşımız Cumhuriyet Alanında ÖLÜM ORUCU'na başladı. Bu direniş 3,5 gün sürdü. İşveren «Hepinizi tekrar işlerinizin başına göndereceğim.» dedi. Çadırın kaldırılmasını istedi. Başımızdaki yetkili sendika yöneticileri de çadırı kaldırdılar. Bu arada işçiler de bize destek olmak için fabrikada yemek boykotunu sürdürüyorlardı.

İşveren, Serik ve Manavgat İlçelerindeki köylü emekçilere «Aksu İplik İşçileri, beni ve yetkilileri fabrikaya sokmuyor.» diyerek halkı kışkırtıp işçilere saldırtmak istedi. Bunun için de 500'ün üzerinde adam kiraladı. Fabrikayı bastırdı. Ne var ki köylü ve işçi emekçiler, işçilerle kucaklaştılar. Bundan da bir sonuç alamıyan sayın (!) Taşkıran, deli gibi dolaşıp dolaşıp gitti.

Olaylara kızan fabrika yetkilileri, makam otomobilleriyle sarı TEKSİF sendikacılarını ve noteri fabrikaya taşıdılar. Jandarmaları kapılara dizdiler. Özel adamları aracılığıyla işçiye her türlü baskıyı uygulayıp onların Sarı TEKSİF'e üye olmalarına çalıştılar.

Baskılara yılmadan karşı koyan yiğit işçi arkadaşlarımızı işlerinden alarak, başka işyerlerine vererek cezalandırmayı denediler.

280 kişiyi aşkın işçiyi TEKSTİL Sendikasından istifa ettirinceye kadar günlerce zorladılar. Arkadaşlarımız istifa etmeyince onları odalara kapayıp, üstlerinden kilitlediler.

İŞVERENE SORUYORUZ???

İşçi Sınıfına işyeri hapishane yapılabilir mi? Buna Sezgin Taşkıran'ın ve de uşaklarının gücü yeter mi?

İşverenin bu davranışını tüm işçiler şiddetle kınadılar. İşveren AHMET FETTAHOĞLU «ya TEKSİF'e üye olursunuz; ya da hepinizi kovarım.» diyor.

Bütün bu baskılardan hiç bir şey elde edemiyen Ahmet Fettahoğlu Aksu köyünden bir münübüs dolusu adam kiraladı. 11.8.1975 tarihinde sendikamız dergilerini dağıtan ikinci başkanımız Mecit Üstünmete'nin üstüne saldırttı ve arkadaşımız ağır bir şekilde yaralandı.

İşveren kiralık zorbalarını kışkırtarak 12.8.1975 gününde mücadeleci işçilerimizin üzerine bir daha saldırı denedi.

Aynı gün Genel Müdürlüğe bağlı 15 arkadaşımızın işine (bizi desteklediklerı için) son verildi.

AMA ONLAR BİLSİNLER Kİ İŞÇİLER GÜÇLÜDÜR, HAKLIDIR.

YAŞASIN AKSU İPLİK İŞÇİLERİNİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ.

AKSU İŞÇİLERİ

KENDİ PARTİNDE BİRLEŞMEDEN OLMAZ

**Vatan, millet şarkısıyla düşlenir.
Sermayenin teşvikiyle güçlenir,
İnsan kanı, eti ile beslenir
Faşizmin defterin dürmeden olmaz.**

**İçinde korkunun mezar taşını
Evde yakınının gözün yaşını
Becene yük olan korkak başını
Zulmün sarayına vurmadan olmaz!..**

**Neden bakar kördür işçinin gözü
Kendine verilmez sınıfın özü
Daha söylenmedi onun son sözü
Kendi iktidarın kurmadan olmaz**

**Kömürü çıkaran kömür bulaman,
Evlenip de bir yuvacık kuraman
Çalışıp çalışıp neden doyaman
Emeğin değerin almadan olmaz.**

**Vücudunda can taşırsın, can senden,
Ön cephede vuruşursun gön senden
Emek senden, asker senden, ten senden,
Bunun hesabını sormadan olmaz.**

**Verdiğin vergiden alınan panzer
İşçi, öğrenciyi, yoksulu ezer,
İnsan kanı içenler kol kola gezer
Suçlular, cezasın görmeden olmaz.**

**Fırsat verme zorbalıkla gezene
Birleş, işçi köylü seni ezene,
Son ver artık şu kokuşmuş düzene
SOSYALİZM yurda gelmeden olmaz!..**

**Ceylân, mepusan pazar kurulur,
Ak oyların milyonlara verilir,
Kurtlar gene kuzu postu bürünür
Sen kendi PARTİNE girmeden olmaz!..**

AŞIK CEYLÂNİ

4›

ÜLKİYETİN DOĞUŞU

silâh hem üretim için elverişli bir alet haline . Kabilenin yaşlıları eskisi gibi av peşinde koş kemik bıçaklar yapmayı, madenlerden kazma kurım aletleri elde etmeyi daha iyi beceriyorlardı ak'arıyla hızlı koşan çakalı yakalıyamıyordu ihtiçakları daha iyi yontuyor, aletleri daha iyi becocuklar da öyle kemikleri toplamakta, hayvanların zcülük yapmaktan daha işe yarar olmuşlardı.

kısası hayat mücadelesinde doğa ile savaşta ilal toplumun insanının hüneri, görgüsü, bilgisi ge'ar geliştikçe aletleri zenginleşiyor, daha çok, daihtiyaç maddeleri üretir hale geliyordu. Bilim disek ÜRETİCİ GÜÇLER GELİŞİYORDU.

rşılıklı gelişmeler **tabii bir iş bölümü** doğurdu. İhçocukların ve asıl önemlisi kadınların ve erkekleri işler ayrılmağa başlamıştı. Üstelik üretimde ayrıları işi yapanlar o işi daha da hünerli yapıyorleri daha zenginleşiyordu.

ada dağlık bölgelerde ya da yabani otların ekip mkân vermediği bozkır topraklarında yaşayanlar ak için avcılığa ağırlık verdiklerinden, şimdi hayepey hüner kazanmışlardı. Akarsu kıyılarındaki bida yaşayanlar ise güzelim toprakları ekip biçerlerncılıkla uğraşmaz olдular. Onlar da tarımda iyiüner kazandılar.

işin sonunda tarihin **İLK BÜYÜK SOSYAL İŞ BÖ**dana geldi. Kimi kabileler tarım, kimileri ise hay(çobanlıkla) uğraşır oldular. Çoban kabileler ihtin buğdayı, mısırı, meyvayı çiftçi kabilelerden, çift de ihtiyaçları olan eti, sütü, peyniri, yünü, çoban n elde etmeyi daha verimli buluyorlardı.

CE İNSAN EMEĞİ DAHA ÜRETKEN OLDU. BU DİLİNDE «**ÜRETİCİ GÜÇLER GELİŞTİ**» diyoruz.

güçler geliştikçe, gelişmenin hızı da arttı tabii un eskiden bilgide, hünerde, teknikte yüzlerce yolu, şimdi insanoğlu birkaç on yılda alır olmuşerin eritilmesi ve onlardan sağlam dayanıklı aletdanyıkların dökülmesinin öğrenilmesi bu dönemişte. Sonra dokuma tezgâhı, kirman dediğimiz ip aletleri, derilerin tabaklanması (debbağlama) gı

omünal toplumun son derece az üretim yapabilen, ını tek başına doyurmak şöyle dursun, bütün kaı ile üretim yaptıkları halde gene aç kalan insanın yerini daha hünerli, daha bilgili, tabiata karşı daha güçlü, **emeği daha üretken olmuş insanlar** almıştı.

Üstelik hünerler, bilgiler, **teknikler** ilerledikçe ortaklaşa üretim yapmak da zorlaşıyor, kimi zaman imkânsızlaşıyordu. Öyle ya büyücek bir av hayvanının peşinde bütün kabile koşabilirdi ve koşmalıydı da. Ama şimdi ok ve yayla silâhlanmış, madenden yapılmış keskin bıçağı belinde avcı için buna ne gerek vardı? Ya da dokuma tezgâhında yün iplikleri dokumak için bütün kabile tezgâhın başına mı oturacaktı?

Yani üretici güçlerin gelişmesiyle insan emeğinin üretkenliğinin artışı tek tek insanların çeşitli ihtiyaç maddelerini üretmelerine elveriyor hatta bunu zorunlu hale getiriyordu. Üstelik işbölümü geliştikçe ortaklaşa üretim imkânsızlaşıyordu da. Çoban kabileler içinde işi gücü yünleri iplik yapmak ve bu iplikleri eğirmek olan birisi, istese de sabanın okuna nasıl yapışacağını bilemezdi. Yapışmaya kalksa acemi, beceriksiz, hünersiz, üreticiliği çok düşük biri haline gelmez miydi?

İşte bu nokta'da, ilkel komünal toplumun işin, üretimin ortakla yapılma zorunluluğundan doğan üretim araçları üzerindeki ortaklaşa mülkiyeti, üretimin, toplumun gelişmesini önlemeye başladı. İlkel toplumda saatlar, günler boyu peşinde koşulup elbirliği ile avlanan hayvanın etinde bütün kabilenin payı ve hakkı vardı. Şimdi ise bir iki ehlileştirilmiş köpeğin yardımı ile tek başına yüzlerce hayvanı otlatan, çiftleştirip çoğaltan, yününü kırpan, sütünü sağan insanın ürettikleri ve üretim araçları onun özel mülkiyeti sayılabiliyordu. Bir kişinin yapıp işlettiği dokuma tezgâhında dokunan iplik onu tek başına dokuyanın oluyordu. Tezgâh da onun olacaktı. Zaten tezgâhı o tek başına kullanıyor ve belki de kabilede dokumacılık yapanlar dışındakiler tezgâhta çalışmayı da bilmiyorlardı.

İnsanlık ilerliyor ve bireysel (tek başına) emek, ortaklaşa emekten daha verimli hale geliyordu. Üretim araçlarının mülkiyetinin durumu da değişiyordu buna göre. Dolayısıyla gün üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyetin değil, bireysel (özel, tek tek insanlara ait) mülkiyetindi.

Nitekim öyle oldu ve ortaklaşa mülkiyet yavaş yavaş yerini özel (kişisel) mülkiyete bırakmaya başladı. Bu aynı zamanda toplumun sınıflara bölünmesi demekti. Böyle demekti çünkü artık insanlar kendi yaşamaları için gerekli olandan daha fazla üretim yapabilecek güce, hünere, bilgiye, görgüye, teknik üstünlüğe ulaşmışlardı. Yani birini köle yaparsa, o köle tükettiğinden daha çok üretebilirdi artık.

Gerçek
FABRİKALARDA BİZ
TARLALARDA BİZİZ
BİZİZ YENİ DÜNYAYI KURAN

SÖMÜRÜCÜLER BOŞUNA DİRENİYOR

İŞÇİLER DEMOKRATİK HAK MÜCADELESİ VERİYOR..!

Yurdun dört bucağından direniş haberleri geliyor. Özellikle İstanbul, Ankara, İzmir, Zonguldak gibi sanayi merkezlerinde bir direniş, bir grev biterken, bir başkası başlıyor.

Sermayenin bütün kesimlerinden canhıraş çığlıklar yükseliyor. «Grevler, direnişler ekonomimizi mahvediyor. Bu direnişlerde kimlerin parmağı var? Hükümet bu direnişlere son vermelidir!» yaygaraları bütün sermaye basınını sardı. Sarı sendika ağalarına gelince, görünüşü kurtarmayı bile unutup patronlarla aynı ağzı kullanmaya hemen başladılar. Grevlerin işçi sınıfı için zararlı olduğunu söylediler.

Direnişlerde işçi sınıfının yanında yer alan işçi sınıfı sosyalistleri, ilericiler, demokratlar, devrimciler mahkum edilmek isteniyor. Ardarda tertipler (provokasyonlar) tezgâhlanıyor. Kimi yerde polis zoru ile direnişler kırılmaya çalışılıyor.

Kısacası, aslında patronlar, parababaları direniyorlar. İşçi sınıfının en temel demokratik hak ve özgürlüklerini tanımamak için umutsuz bir direnişi budalaca, aslında sınıf güdülerinden gelen bir inatla sürdürüyorlar.

Direnişlerin hemen tümünün temelinde sendikalaşma ve sendika seçme özgürlüğü yatıyor. Bütün direnişlerden işçilerin gür sesi yükseliyor: «Referandum istiyoruz» diye haykırıyor işçiler.

Evet işçi sınıfı sarsılmaz bir kararlılıkla demokratik haklarına sahip çıkıyor. Sendikalaşmak ve sendikasını kendi seçmek istiyor. Patronların zulmü, tertipleri, coplar, panzerler, tutuklamalar bunun önüne geçemiyor.

İşçi sınıfı hak mücadelesi veriyor. Direnen patronlardır. Sermayedar sınıftır. Sınıfsal körlükleri ile bütün işçi sınıfına maloluş olan sendikalaşma ve sendika seçme özgürlüğünü önleyebileceklerini; Referandumu hasıraltı edebileceklerini sanıyorlar.

Unutulmasın: Bu haklar fiilen (gerçek hayatta) kazanılmıştır. Şimdi sıra bu hakların resmen (yani kanunen) kazanılmasıdır. Kazanılacaktır da. Parababalarının, burjuvazinin direnişi boşunadır ve sonuçsuzdur.

İşçiler kendi sendikalarında, kendi siyasi partilerinde örgütleneceklerdir. Ekonomik - demokratik - siyasal mücadele sürecektir. Ta ki bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi kazanılıncaya kadar...



GARANTİ BANKASI İŞÇİLERİ KAZANDI

Bankacılık [illegible] yıllardan beri süregelen sendika örgütlenme mücadelesi [illegible] dev sermayeleri kontrol eden, en büyük para [illegible] bankalar tarafından kırılmak istenmiştir. [illegible] bir kıyım makinasının dişlileri arasında, hak [illegible] açığa, yoksulluğa itilmişlerdir.

Ancak kırılmak [illegible] mücadele azmi ile banka işçileri 1975 yazında [illegible] Garanti Bankası yöneticilerini, Türkiye'nin en büyük parababaları [illegible] besleme sarı gruplarından birisi 61 Garanti Bankası [illegible] başlattıkları grevle dize getirdiler.

[illegible] yaptığı için işten atılanlar yeniden işe alındı. Sürü[illegible] Ücretlere ayda 150 lira seyyanen zam yapıl[illegible] Sosyal [illegible] zam alındı. Sözün kısası Garanti Bankası'nın [illegible] dize getirdiler.

TKİ Ankara'da direniş yaptı



[illegible] Ankara grup başkanlığı işyeri [illegible] Sosyal - İş'e bağlı 23 işçiye, işveren kanunsuz lo[illegible] işyerini nakledeceğini bildirdi ve işçiler yasal süre içinde bu durumu haber vermek zahmetine de katlanmadı. Asıl amaç Sosyal - İş'te örgütlenmiş bilinçli işçilerden kurtulmak, yerlerine yeni işçi alabilmek ve sendikal mücadeleyi baltalamaktı.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Ankara İl Başkanı Ali Kar da bu işlerinde çalışmakta ve sınıfının mücadelesini sürdürmekteydi. Kanunsuz lokavt karşısında işçiler direnişe geçtiler. İşverenin isteği üzerine direnişi kırmaya gelen polisler işçileri götürmeye başlayınca, Ali Kar, işyerindeki bir odaya kendini kilitledi ve direnişi tek başına buradan sürdüreceğini bildirdi.

Bu sırada, basın mensuplarına da haklı direnişlerinin amaçlarını açıklamak fırsatını buldu. Daha sonra işveren vekilleriyle birlikte işyerine yeniden gelen silâhlı polisler, kapıyı zorla kırarak Kar'ı ve diğer bir TSİP'li işçi arkadaşı tutukladılar.

Ali Kar bir gün sonra serbest bırakıldı. Baskının ne kadar anti - demokratik olduğu böylece bir kere daha belgelendi.

Fotoğrafta TSİP Ankara İl Başkanı işçi Ali Kar, direniş sırasında görülüyor.

İŞÇİ SINIFI MÜCADELE EDİYOR

DİRENİŞLERİN, GREVLERİN, BİRİ BİTMEDEN BİRİ BAŞLIYOR.

ŞU ANDA, TÜRKİYE'NİN, DÖRT BİR YANINDA, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ KİTLELER, İŞ-EKMEK-HÜRRİYET MÜCADELESİ VERİYOR.

BU MÜCADELEDEN ÖZELLİKLE İSTANBUL KESİMİNDEN TOPLAYABİLDİĞİMİZ, GÖREBİLDİĞİMİZ, İZLEYEBİLDİĞİMİZ BAZI KESİTLERİ KISACA VERİYORUZ.

BİLMEDİĞİMİZ, İZLEYEMEDİĞİMİZ DİRENİŞLERİN, GREVLERİN YİĞİT ERLERİNİN TÜMÜNE SELAM OLSUN.

● **SUNGURLAR GENEL MAKİNA SANAYİİ**'ndeki 150 işçi sarı Cevher - İş'in sarı maskesini yırtmanın artık zamanı gelmiştir diyerek Maden - İş'in devrimci saflarında yer almak üzere mücadeleye başladılar. Bunun üzerine patron, 5 Ağustos günü Maden - İş'e geçen işçilerden üçünü işten attı. İşçiler sendika seçme özgürlüğünü çiğneyen patrona «ancak 3 arkadaşımızı işe aldığında işbaşı yaparız» cevabını verip, direnişe geçtiler. Direnişin ikinci gününde eski Ülkü Ocakları Başkanı olan Personel Müdürü Nihat Çetinkaya fabrika içinde barındırdığı faşist komandolarını işçiler üzerine saldı, işçiler bu oyuna gelmediler. Direnişlerini sürdürdüler. Grev ve direniş okulunda bilendiler. Gazetelere boy boy, binlerce liralık ilânlar veren Sungurlar patronuna bir ders verdiler.

● **Sungurlar Isı Sanayii** fabrikasında, işçi sınıfının yükselen mücadelesi karşısında Sungurlar'ın «ünlü» patronu kendince bir takım tedbirler aldı ve faşist komandoları ile işçilere baskı yapmaya başladı. İşçilerin en doğal hakkı olan sendika seçme özgürlüklerini ellerinden almak, DİSK Maden - İş sendikasına geçmelerini önlemek için her türlü baskı yoğunlaştırıldı. Sendikal mücadeleye ön ayak olan en bilinçli işçiler işten çıkarılmak istendi. İşçiler direnişe başladılar. Direnişi kırmak için de, patron her türlü yolu denedi. İşçiler bir provokasyona gelmemek için fabrikadan çıktılar. Direnişlerini fabrika önünde sürdürmeye başladılar. Ve kararlılıklarını gösterdiler.

● **ÜÇ SOM** işyerinde çalışan 90 işçi, Öz Maden - İş sendikasının yaptığı toplu iş sözleşmesini yetersiz bularak DİSK'e bağlı Maden - İş sendikasına geçmişlerdi. Bunun üzerine patron önce 9, daha sonra da 11 işçiyi işten atmıştı. Patronun sendika seçme özgürlüğüne karşı düşmanca tavrına fabrika önünde oturma direnişi yaparak cevap verdiler. Üç - Som işçileri de sarı sendika çemberini, bu gün değilse yarın mutlaka kıracaklardır.

● **TERMO BUHAR CİHAZ FABRİKASI**'nda Maden - İş sendikasının sürdürdüğü grevi, patron, Kartal Emniyet Amirliği ile Jandarma Birliğine başvurarak kırdırmak istedi, bunun üzerine Maden - İş üyesi işçiler fabrika önünde toplu olarak direnişe geçtiler. Patronun yasaları hiçe sayan tutumuna karşı; Sendika seçme özgürlüğü için, yetki uyuşmadığında gizli oy, açık sayımla referandum yapılması ve grev hakkına konan tüm kısıtlamaların kaldırılması için Termo Buhar Cihaz Fabrikası işçileri direnişlerini yiğitçe sürdürmekteler.

● **HİLTON OTELİ**'nde Turizm - İş'e bağlı işçilerin, burjuvaları, patronlar takımını, cici bayları bayanları pek şaşırtan direnişleri [illegible] sendika seçme özgürlüğü ve işten çıkarılmak istenen arkadaşlarıyla dayanışma amaçlarıyla sürdü. Hilton işçileri direndiler ve tüm haklarını aldılar. İşveren vekilleri işçilere bir oyun oynamak, anlaşmadan sonra OLEYİS'in işçilerin birliğini hiçe sayan yöneticileriyle birleşip, direnen işçileri işten çıkarmak isteyince direniş bir daha başladı ve yine zaferle bitti.

● **HASKÖY KISMET FERMUAR** Fabrikasında 80 işçi Oto - Metal sendikasından ayrılarak Türkiye Tüm Maden - İş sendikasında örgütlenmişlerdi. Patronun kanunsuz lokavt ilân etmesine, işçiler üzerine iki otobüs dolusu polis salmasına rağmen Kısmet Fermuar Fabrikasında çalışmakta olan 80 işçi sendika seçme özgürlüğü için sürdürdükleri kararlı mücadelelerinde başarıya ulaştılar.

● **MURAT CAM SANAYİİ** işçileri bundan ikibuçuk ay kadar önce ekonomik mücadelelerini DİSK'e bağlı bir sendikada sürdürmek istemişler ve Hür Cam - İş'in saflarına katılmışlardı. Toplu İş Sözleşmesi yetkisinin Hür Cam - İş'de olduğunu öğrenen patron, işçiler üzerinde yoğun baskılara girişti. O kadar ki bazı işçiler bu baskılara dayanamamış ve işden ayrılmışlardı. Hür Cam - İş'le aynı masaya oturmamakta direnen patron 11 Ağustos'da üretimi durdurmuş ve fabrikaya jandarma çağırmıştı. Bunun üzerine 60 işçi direnişe geçtiler. Mücadele sürüyor ve tarihin tekerleği tersine dönmeyeceğine göre, mutlaka işçiler kazanacak.

● **ÇAMGAZ TÜP FABRİKASI** işçileri işyerindeki her türlü haksızlığa dur demek, haklarını daha [illegible] bilmek için örgütlü mücadelenin gereğini kavramışlardı. [illegible] patron sendikaya üye olduğu gerekçesiyle 9 işçinin işine son vermesi üzerine 85 işçi direnişe geçti. Çağdaş Metal - İş sendikasının işyerinde yetki almasıyla sonuçlanan direniş Çamgaz Tüp Fabrikası işçileri için büyük bir okul oldu.

● **TRAKYA CAM SANAYİİ** Trakya Cam Sanayiinde 1500 derece ısıya karşı en düşük ücretle çalışan 86 işçinin DİSK'e bağlı Hür Cam - İş'e geçmeleri üzerine işveren kanunsuz lokavt yaparak 4 işçiyi işten attı. Bunun üzerine bütün işçiler 30 Temmuzda direnişe geçtiler.

Trakya cam işçileri, işden atılan arkadaşları tekrar işe alınınca ya ve işyerindeki her türlü baskıya son verilinceye kadar direnecekler.

● **ORKO**'da, Ordu mensuplarının tüketim ihtiyaçlarını daha ucuza sağlamak için kurulmuş olan ve yüzlerce işçi çalıştıran ORKO'nun Üsküdar şubesinde grev var. İşveren, işçilerin haklarına karşı çıkmakta. Sosyal - İş sendikasının sürdürdüğü ve bir ayını doldurmuş olan Üsküdar ORKO grevi diğer ORKO şubelerinde sömürülen işçilerin mücadelesinde önemli bir adımdır.

● **ORHAN KONFEKSİYON**'da hiçbir sosyal hakka sahip olmayan, patronun her türlü baskısına maruz kalan 10'u kadın 42 konfeksiyon işçisi ekonomik mücadelelerini bundan böyle DİSK'e bağlı Tekstil sendikasında örgütlenerek sürdürmek istediler. Ancak patron karşılarına çıkarak «İşyerimde sendika istemem ben» dedi. Bunun üzerine sendika şikâyet etti işvereni. Müfettişler geldi ve durumu incelediler. Ve patron bir kez daha ispatladı bu düzenin patronlar düzeni olduğunu. Oynadı oyununu. 8 - 10 senelik işçiyi 2 aylık sigortalı göstererek. Tekstil sendikasını 3 kez toplu sözleşme için yaptığı çağrılara kulak bile asmadı. İşyerinin kapısına kilidi asdı.

Orhan Konfeksiyon işçileri açlık grevine başladılar bunun üzerine.

Ve bir okul oldu onlar için bu direniş, patron baskısına, sömürü düzenine karşı mücadele okulu.

● **GAMAK**'da, nice yiğit direniş görmüş Gamak'da, 700 işçi 29 Mayıs'tan bu yana sendika seçme özgürlüğü için mücadele veriyor. Tek - Met - İş'ten ayrılarak DİSK Maden - İş'e geçen işçiler, önce iki temsilci, sonra da 67 işçinin işten atılmasını protesto için direnişe başladılar. Patron tüm işçileri «fabrikanın bakımı yapılacak» diye fabrikadan çıkardı. Ama direniş fabrika önünde sürdü. Şimdi baskılara ve geçim şartlarının ağırlığına dayanamayan 150 kadar işçi ağır bir çalışma sürdürürken 450 işçi direnişe devam ediyor. Referandum hakkı için, işçilerin birliği için...

● **BEREC**'de, güçlü, bilinçli bir direniş, sendikal haklar için yiğit bir mücadele, patronun tertipleri, tahrikleri, işçiler üzerine silâhlı polisleri sarması ve ajanlar kullanıp direnişi tuzağa düşürmek istemesi sonucunda şimdilik sona erdi. Ama Berec'in 850'si kadın 1350 işçisi, dersler, deneyler edindiler. Mücadelenin önündeki tuzakları gördüler. Şimdi daha bilinçli, daha bilenmiş, daha kararlılar.



SUNGURLAR PATRONUNUN AMBARLI İŞYERİNDE

silahlı saldırı sökmedi

İstanbul'un ve Türkiye'nin dört bir yanında direnişler ardarda patlarken Türkiye'nin en büyük ısı kazanları ve makina imalâtçılarından, büyük sermayenin kodaman gruplarından Sungurlar da, işçi sınıfının mücadelesinden nasibini aldı. Hem de üç işyerinde.

Ambarlı Termik Santral inşaatının ihalesini alıp burada bir kazan inşaatı şantiyesi kuran Sungurlar'ın özellikle bu işyerindeki direniş son derece kararlı yürüdü. İşyerinin 67 işçisi sendikal özgürlükleri ve işten çıkarılan arkadaşları için direndiler. Sungurlar patronu sendikalaşmak isteyen işçilere karşı önce lokavt uygulamak istedi, sökmedi. İşten çıkardığı işçilerin yerine yeni işçiler aldı; onlar da direnişe katıldılar. Patron yine inat etti. Bu defa direnişteki işçilerin üzerine, şimdi numarası, kimliği tesbit edilmiş bir arabadan, kiralık katilleri, faşist ajanlara ateş açtırdı. İki işçi yaralandı. Direniş yine sürdü. Bu defa sıra sendika oyunlarına geldi. Patron bir gecede çevreden işsiz güçsüz kişiler ve parayla tutulmuş adamlar topladı. Direnişteki işçileri işyerine sokmadan, bu adamlarla grev oylaması yaptırdı. Bu kanunsuz oylama sonucunda, ilerici - Yapı İş'de örgütlü işçiler 5'e karşı 86 oyla kaybettiler. Nasıl kazansınlar ki, gerçek işçiler oylamaya katılmamışlardı.

İşveren zafer kazanmışcasına «direniş bitmiştir» demeye başladı. Ancak direnen işçiler ve sendikaları İlerici Yapı - İş, demokratik - ekonomik hakları için mücadeleye devam ettiler ve geçtiğimiz hafta sonunda, başvurdukları Bakırköy İş Mahkemesi tarafından, bir sahte grev oylaması iptal edildi.

Şimdi Ambarlı'da İlerici Yapı - İş'in polis zoruyla sökülen grev çadırları yeniden kuruluyor, direniş yeni bir hızla sürüyor ve Sungurlar patronu bir kere daha işçi sınıfının mücadele azminin ve bilincinin tadını tadıyor.

Necmettin Arkadaşı Anıyoruz

İşçi sınıfımız, en yiğit evlatlarından birini, 5 yıl önce 23 Ağustos 1970 günü kaybetti. YİS (Yapı İşçileri Sendikası) Genel Başkanı Necmettin Giritlioğlu, patronun kiralık katili tarafından kahpece öldürüldü.

Aliağa Refinesi inşaatında Çavuşoğlu-Kozanoğlu inşaat şirketlerinin şantiyesinde çalışan 500 yapı işçisinin başında Giritlioğlu bir öncüydü. En temel hakları bile vermemekte direten patronların karşısına Necmettin Yiğitlioğlu 500 arkadaşıyla birlikte dikildi. 23 Ağustos 1970 günü grev başladı.

Grev başlar başlamaz patronlarda harekete geçti. Kahbe bir kurşun patladı. AP Karşıyaka örgütünün azılı militanlarından biri olan kiralık katil kaçarken Necmettin Giritlioğlu yere yıkıldı. Son sözleri şöyleydi:

«Beni sarsmayın, cebimdeki evrakları alın, greve devam edin.»

Konduğu ambulansta öldü. Arkadaşları onun son sözlerini mücadelelerine bayrak yaptılar.

Ne mutlu ona ki; ölümüyle bile sömürücülerin yüreklerine korku saldı.

Ne mutlu ona ki; «gecelerinde aç yatılmayan, gündüzlerinde sömürülmeyen» bir hayat için mücadele ederek öldü.



İŞÇİLERİN BİRLİGİ İÇİN

Son işçi direnişlerinde, işçilerin birliği'nin en güzel örnekleri verildi. İşten atılan arkadaşlarının işe alınması için direnen işçileri, başka fabrikaların, başka işyerlerinin işçileri desteklediler. Birçok fabrikanın pankartları birlikte dalgalandı, grevlerde, direnişlerde.

Philips grevinin 15. gününde, Tüm Dokuma - İş üyesi **Jakarteks** ve **Terroteks** Fabrikaları işçileri grev yerine gittiler. Birlikte oyunlar oynandı; hep bir ağızdan **«işçiyiz - güçlüyüz, toplumda öncüyüz»** diye bağırıldı.



BURDURLU İŞÇİLER: DAVAMIZ İŞÇİ SINIFININ DAVASIDIR

Burdur Can Gıda Sanayii Un ve Makarna fabrikasında çalışan 45 işçiden 30'u Besin - İş Sendikasına geçmişlerdi bundan sekiz ay önce. Patron bunun üzerine 27 işçinin işine son vermiş, ardından hemen yeni işçiler almış.

Toplu sözleşme görüşmelerinde patronun uzlaşmaz tutumu üzerine bir grev oylaması yapıldı ve patronun sağdan soldan toplayıp işçi olarak gösterdiği kişilerle oylama kaybedildi. Bütün bu anti - demokratik uygulamalar üzerine işçiler bir yürüyüş düzenlediler ve işçi sınıfımızın taleplerini Cumhuriyet meydanından haykırdılar. Yürüyüş sonunda bir konuşma yapan bir işçi kardeşimiz şöyle dedi:

«Mesele 27 işçinin değil Türkiye işçi sınıfının meselesidir. Burdur'da oynanan oyun Türkiye'nin her tarafında oynanmaktadır. Ama Türkiye işçi sınıfı örgütlü mücadelesiyle patronları dize getirecektir.»

İŞÇİ SINIFIMIZIN VE EMEK HALKIMIZIN MÜCADELESİNİN YÜÇSELDİĞİ BÖYLE BİR DÖNEMDE GREV, DİRENİŞ HABERLERİNE, GERÇEK'İN 2. VE 3. SAYFALARINDA DEVAM EDİYORUZ.